

Arrest

nr. 81 766 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabische sjiit zijn en afkomstig zijn van Bagdad. U zou in de wijk Al-Saydiya hebben gewoond en zou samen met uw oom in de wijk Jamilla een zaak in voedingswaren hebben gehad. U zou nooit politiek actief zijn geweest en kende geen problemen met de Iraakse autoriteiten. In 2005 zou uw broer (H.), die als taxichauffeur werkzaam was, ter hoogte van de afrit Dora (Bagdad) door onbekenden zijn doodgeschoten. Uw neef zou op het moment van de feiten samen met uw broer met de auto onderweg zijn geweest naar een bandencentrale. Uw neef zou gewond zijn geraakt, maar de aanslag hebben

overleefd. U zou geen weet hebben van de reden van uw broers dood en haalde aan dat destijds mensen zonder reden werden gedood. U haalde aan dat uw broer de dag voor zijn dood een buurjongen wiens familie was vermoord naar het ziekenhuis had gebracht. Of de aanslag op uw broer hiermee te maken heeft, weet u niet zeker.

Begin 2007 zou het sjiietische Mehdi-leger een opslagplaats in beslag hebben genomen omdat uw partner, genaamd (A.M.), een soenniet was. Het Mehdi-leger zou hem ervan verdacht hebben één van hen te hebben vermoord. Begin 2007 zou u in deze zaak een keer door het Mehdi-leger zijn meegenomen maar na anderhalf uur zou u hebben mogen beschikken. In februari 2007 zou u een tweede keer door het Mehdi-leger zijn meegenomen. Ze zouden u gevraagd hebben de namen van winkels te noteren aan wie u goederen leverde en die u nog geld verschuldigd waren. Zij zouden uit zijn geweest op dit geld. Later zou u uw opslagplaats terug hebben gekregen, maar de inboedel zou zijn leeggehaald.

In juli 2007 zou u naar Syrië zijn gegaan en er gehuwd zijn met (M.H.A.M.M.) (O.V.6.885.802). U verklaarde dat u uw echtgenote in 2004 in Bagdad heeft leren kennen en zij begin 2007 met haar familie naar Syrië was vertrokken.

Na jullie huwelijk zou u uw echtgenote met u naar Bagdad hebben meegenomen. Jullie zouden zich in de wijk Al-Saydiya hebben gevestigd. Op 11 september 2009 zou uw zoontje (T.) in Bagdad zijn geboren.

Op 5 augustus 2011 zou er voor uw zaak een bermbom zijn ontploft. De dag na dit voorval zouden onbekenden naar uw winkel zijn gekomen en u gezegd hebben dat Amerikanen het doelwit waren van de aanslag en u gevraagd hebben geen aangifte te doen.

Uiteindelijk zou u uw land hebben verlaten uit schrik dat uw tweearig zoontje (Mu.) zou worden ontvoerd. Op 30 augustus 2011 zou u voor uw huis een man en een vrouw hebben opgemerkt. Toen ze u opmerkten zouden ze vertrokken zijn. Op 31 augustus 2011 zou een vrouw uw huis zijn binnengedrongen en geprobeerd hebben om uw zoontje mee te nemen. Het geschreeuw van uw zoontje zou uw echtgenote gealarmeerd hebben, waarop de vrouw in een wagen zou zijn weggevlucht. U zou niet op de hoogte zijn wie dit was noch waarom men uw kind zou hebben willen ontvoeren. Ongeveer een week na dit incident zou u klacht hebben ingediend bij de politie. De politie zou u verteld hebben dat ze u niet konden helpen indien u de daders niet kende. Ook zouden ze u hebben afgeperst. U zou geen vertrouwen in de politie hebben gehad. Na dit voorval zou u uw vertrek uit Irak hebben geregeld.

U zou op 16 september 2011 met uw echtgenote en uw zoontje Irak met het vliegtuig hebben verlaten en naar Istanbul zijn gegaan. U zou met uw eigen Iraaks paspoort hebben gereisd. Voor uw vertrek zou u uw moeder, die bij uw gezin inwoonde, naar familieleden in Bagdad hebben gebracht. Na een verblijf van vier dagen in een huis van een smokkelaar in Turkije zou u per vrachtwagen naar België zijn gekomen. U zou op 27 september 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 28 september 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de door u aangehaalde gebeurtenissen in 2005, dient vooreerst te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat uw broer (H.) werd gedood omwille van conventiegebonden redenen. U verklaarde uitdrukkelijk zelf dat u niet weet waarom uw broer werd omgebracht en zei dat mensen destijds zonder enige reden werden gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Voor wat betreft uw verklaring als zou zijn dood iets te maken kunnen hebben gehad met de hulp die hij een dag voor zijn dood aanbod aan een buurman, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel ogenblik kon hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Alleszins haalt u geen elementen aan die erop zouden wijzen dat u momenteel nog problemen zou dienen te vrezen tengevolge deze feiten.

Verder haalde u aan in 2007 problemen te hebben gekregen met het sjiietische Mehdi-leger. U zou in 2007 keer twee keer door het Mehdi-leger zijn meegenomen naar hun kantoor in Jamilla. Ze zouden u vragen hebben gesteld over uw soennitische zakenpartner. Korte tijd later zou u hebben mogen beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13 en p.18). Ook zou uw opslagplaats in 2007 door het Mehdi-leger in beslag zijn genomen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Aangaande desbetreffende problemen dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u thans nog door het Mehdi-leger gevisieerd wordt. U haalde bovendien zelf aan dat het Mehdi-leger thans niet meer zo uitdrukkelijk aanwezig is (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bovendien zette u uw werk in de wijk Jamilla gewoon verder na deze problemen, wat er niet op wijst dat u zich nadien nog door het Mehdi-leger persoonlijk gevisieerd voelde.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident van 5 augustus 2011 (er zou voor uw winkel een bembom zijn ontploft), dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u toen persoonlijk door terroristen werd gevisieerd. U verklaarde immers uitdrukkelijk zelf dat Amerikanen destijds het doelwit waren van de aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

U zou uiteindelijk Irak hebben verlaten nadat onbekenden eind augustus 2011 geprobeerd hebben om uw tweejarig zoontje te ontvoeren. Aangaande desbetreffende problemen dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat de door u ingeroepen feiten gepleegd werden om conventiegebonden redenen. U stelde dat een vrouw uw zoontje zou hebben willen meenemen voor het geld (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze feiten situeren zich in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met de criteria van de Conventie van Genève.

Evenmin maakt u aannemelijk om tengevolge deze problematiek in geval van terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade te moeten koesteren.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u na de gebeurtenissen van 31 augustus 2011 gewoon thuis bent blijven wonen en u tot aan uw vertrek op 16 september 2011 bent blijven werken (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Dit is opmerkelijk voor iemand die vreesde voor het leven van zijn zoontje (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12 en p.16). Op de vraag waarom u na desbetreffend incident niet met uw gezin bij uw familieleden bent ingetrokken, verklaarde u dat men hooguit één of twee dagen bij familie kan gaan wonen en men alleen in z'n eigen huis kan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.12 en p.16). Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Aangaande de door u aangehaalde gebeurtenissen in augustus 2011, dient verder te worden vastgesteld dat u geen enkel element aanhaalde waaruit blijkt dat u of uw familieleden die, zoals blijkt uit uw verklaringen nog steeds in Bagdad woonachtig zijn, momenteel in Irak gevisieerd worden. Uw moeder die bij jullie inwoonde en die sinds jullie vertrek bij uw broer en zus in Bagdad woont, zou af en toe naar jullie woning terugkeren en zou geen problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.17). Ook uw schoonzus die met haar gezin naast jullie huis woont, zou sinds jullie vertrek geen problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.17).

Bovenstaande wijst er allerminst op dat u of uw familie in het huidige Irak gevisieerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.17). Uzelf brengt alleszins geen elementen aan die erop wijzen dat u bij terugkeer naar Bagdad het risico loopt problemen te kennen met de personen die u verantwoordelijk acht voor de mislukte ontvoering.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote aangaande de precieze omstandigheden in het jaar voorafgaand aan jullie vertrek uit Irak niet volledig gelijkluidend zijn. Dit doet vermoedens rijzen dat de aan de oprechtheid van jullie verklaringen getwijfeld dient te worden. U verklaarde voor het CGVS dat jullie voor uw zoontje en uw echtgenoot reeds voor de gebeurtenissen in augustus 2011 een paspoort (A-serie) hebben aangevraagd. U voegde hieraan toe dat jullie jaarlijks Turkije bezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Alsook voegde u eraan toe dat jullie ongeveer een jaar geleden in Turkije verbleven (meer bepaald in Izmir) omdat er een vriendin van uw echtgenote in het huwelijk trad (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Uw echtgenote verklaarde in strijd hiermee dat ze, behalve tijdens haar reis naar België in september 2011, nooit in Turkije was geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Alsook haalde zij aan dat zij er geen familie, vrienden of kennissen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Tijdens het interview voor het CGVS werd zij geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. Haar verklaring is weinig overtuigend. Zo stelde zij dat u alleen naar Turkije bent gegaan en dat zij niet ging. Toen uw echtgenote hierop werd gevraagd of het klopt dat zij aldus nooit in Turkije was geweest, moest ze het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Bovenstaande brengt de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie verklaringen in het gedrang. Inzake jullie verblijven buiten Irak leggen jullie dan ook schijnbaar geen waarheidsgetrouwe verklaringen af.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, uw rijbewijs, een huwelijksakte niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Bovenstaande documenten bevestigen uw identiteit, uw afkomst uit Bagdad en het feit dat u in Syrië bent gehuwd, dewelke hier niet ter discussie staan. Alsook de door u neergelegde kopies van identiteitsdocumenten van uw vermoorde broer Haitem, deze van zijn gezinsleden, een kopie van zijn overlijdensakte en een kopie van een aanvraag van uw schoonzus om een nieuw onderzoek te starten naar de dood van Haitem, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw familieband met Haitem en het feit dat hij in 2005 zijn gedood, staat hier immers niet ter discussie.

Evenmin wijzigt het door u neergelegde proces-verbaal waarin uw verklaringen staan aangaande de poging tot ontvoering van uw zoontje, iets aan bovenstaande appreciatie. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u of uw gezin thans nog gevisieerd worden in Irak.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van tweede verzoekende partij (verder: verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, Arabisch soenniet zijn en afkomstig zijn van Bagdad. U zou in 2006 uw universitaire studies sport hebben afgerond. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. Begin 2007 zou u met uw familie Bagdad zijn ontvlucht en in Syrië zijn gaan wonen. U verklaarde dat de wijk waar u in Bagdad woonde overwegend bewoond werd door sjiïeten en soennieten er onder druk werden gezet de wijk te verlaten. U verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben gekend, maar de wijk te hebben verlaten omwille van de algemene onveilige situatie. In juli 2007 zou u in Syrië in het huwelijk zijn getreden met (M.A.A.S.M.) (O.V.6.885.802). Hierna zou u met uw echtgenoot naar Bagdad zijn teruggekeerd.

U zou uiteindelijk uw land hebben verlaten uit schrik dat uw zoontje (T.) zou worden ontvoerd. Op 19 augustus 2011 zou een onbekende bij jullie thuis zijn langsgeweest. De persoon zou zich hebben voorgesteld als een afgevaardigde van een drankenfirma en uw echtgenoot voor een etentje hebben uitgenodigd. U zou uw echtgenoot hebben gecontacteerd die op dat moment in zijn zaak was. Uw echtgenoot zou u hebben aangeraden de persoon in kwestie niet binnen te laten daar hij deze firma niet kende. Op 31 augustus 2011 zou een vrouw uw huis zijn binnengedrongen en geprobeerd hebben uw zoontje mee te nemen. Toen u dit opmerkte zou de vrouw in een auto die klaarstond voor uw huis gevlucht zijn. Een dag eerder zou uw echtgenoot deze wagen reeds voor jullie huis hebben opgemerkt. Op 16 september 2011 zou u met uw gezin in Bagdad het vliegtuig hebben genomen en naar Turkije zijn gegaan. Na een verblijf van enkele dagen in Turkije zou u per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. U zou op 27 september 2011 in België zijn aangekomen. Op 28 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gesteld dat, wat betreft de door u aangehaalde problemen vóór uw huwelijk, u verklaarde dat u met uw familie in een wijk woonde waar overwegend sjiïeten woonachtig waren en de situatie voor soennieten er niet goed was (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u na uw terugkeer naar Bagdad (september 2007) waar u zich met uw echtgenoot in de wijk Saydidiya vestigde, omwille van uw religieuze overtuiging problemen heeft ondervonden of u in geval van terugkeer naar Irak dergelijke problemen zou dienen te vrezen.

Voor wat betreft de door u aangehaalde medische redenen (hernia en problemen met hartklep) dient verder te worden opgemerkt dat deze vreemd zijn aan de criteria van asiel en subsidiaire bescherming. Hiervoor kan u een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen aanvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder dient te worden aangehaald dat u uw asielmotieven grotendeels gebaseerd op dezelfde feiten die door uw echtgenoot werden aangehaald. Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van erkenning van de status van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner luidt als volgt:

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de door u aangehaalde gebeurtenissen in 2005, dient vooreerst te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat uw broer (H.) werd gedood omwille van conventiegebonden redenen. U verklaarde uitdrukkelijk zelf dat u niet weet waarom uw broer werd omgebracht en zei dat mensen destijds zonder enige reden werden gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Voor wat betreft uw verklaring als zou zijn dood iets te maken kunnen hebben gehad met de hulp die hij een dag voor zijn dood aanbod aan een buurman, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel ogenblik kon hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Alleszins haalt u geen elementen aan die erop zouden wijzen dat u momenteel nog problemen zou dienen te vrezen tengevolge deze feiten.

Verder haalde u aan in 2007 problemen te hebben gekregen met het sjiïetische Mehdi-leger. U zou in 2007 keer twee keer door het Mehdi-leger zijn meegenomen naar hun kantoor in Jamilla. Ze zouden u vragen hebben gesteld over uw soennitische zakenpartner. Korte tijd later zou u hebben mogen beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13 en p.18). Ook zou uw opslagplaats in 2007 door het Mehdi-leger in beslag zijn genomen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Aangaande desbetreffende problemen dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u thans

nog door het Mehdi-leger gevisieerd wordt. U haalde bovendien zelf aan dat het Mehdi-leger thans niet meer zo uitdrukkelijk aanwezig is (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bovendien zette u uw werk in de wijk Jamilla gewoon verder na deze problemen, wat er niet op wijst dat u zich nadien nog door het Mehdi-leger persoonlijk gevisieerd voelde.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident van 5 augustus 2011 (er zou voor uw winkel een bembom zijn ontploft), dient te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u toen persoonlijk door terroristen werd gevisieerd. U verklaarde immers uitdrukkelijk zelf dat Amerikanen destijds het doelwit waren van de aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

U zou uiteindelijk Irak hebben verlaten nadat onbekenden eind augustus 2011 geprobeerd hebben om uw tweejarig zoontje te ontvoeren. Aangaande desbetreffende problemen dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat de door u ingeroepen feiten gepleegd werden om conventiegebonden redenen. U stelde dat een vrouw uw zoontje zou hebben willen meenemen voor het geld (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze feiten situeren zich in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met de criteria van de Conventie van Genève.

Evenmin maakt u aannemelijk om tengevolge deze problematiek in geval van terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade te moeten koesteren.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u na de gebeurtenissen van 31 augustus 2011 gewoon thuis bent blijven wonen en u tot aan uw vertrek op 16 september 2011 bent blijven werken (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Dit is opmerkelijk voor iemand die vreesde voor het leven van zijn zoontje (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12 en p.16). Op de vraag waarom u na desbetreffend incident niet met uw gezin bij uw familieleden bent ingetrokken, verklaarde u dat men hooguit één of twee dagen bij familie kan gaan wonen en men alleen in z'n eigen huis kan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.12 en p.16). Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Aangaande de door u aangehaalde gebeurtenissen in augustus 2011, dient verder te worden vastgesteld dat u geen enkel element aanhaalde waaruit blijkt dat u of uw familieleden die, zoals blijkt uit uw verklaringen nog steeds in Bagdad woonachtig zijn, momenteel in Irak gevisieerd worden. Uw moeder die bij jullie inwoonde en die sinds jullie vertrek bij uw broer en zus in Bagdad woont, zou af en toe naar jullie woning terugkeren en zou geen problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.17). Ook uw schoonzus die met haar gezin naast jullie huis woont, zou sinds jullie vertrek geen problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.17).

Bovenstaande wijst er allerminst op dat u of uw familie in het huidige Irak gevisieerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.17). Uzelf brengt alleszins geen elementen aan die erop wijzen dat u bij terugkeer naar Bagdad het risico loopt problemen te kennen met de personen die u verantwoordelijk acht voor de mislukte ontvoering.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote aangaande de precieze omstandigheden in het jaar voorafgaand aan jullie vertrek uit Irak niet volledig gelijklopend zijn. Dit doet vermoedens rijzen dat de aan de oprechtheid van jullie verklaringen getwijfeld dient te worden. U verklaarde voor het CGVS dat jullie voor uw zoontje en uw echtgenoot reeds voor de gebeurtenissen in augustus 2011 een paspoort (A-serie) hebben aangevraagd. U voegde hieraan toe dat jullie jaarlijks Turkije bezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Alsook voegde u eraan toe dat jullie ongeveer een jaar geleden in Turkije verbleven (meer bepaald in Izmir) omdat er een vriendin van uw echtgenote in het huwelijk trad (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Uw echtgenote verklaarde in strijd hiermee dat ze, behalve tijdens haar reis naar België in september 2011, nooit in Turkije was geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Alsook haalde zij aan dat zij er geen familie, vrienden of kennissen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Tijdens het interview voor het CGVS werd zij geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. Haar verklaring is weinig overtuigend. Zo stelde zij dat u alleen naar Turkije bent gegaan en dat zij niet ging. Toen uw echtgenote hierop werd gevraagd of het klopt dat zij aldus nooit in Turkije was geweest, moest ze het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Bovenstaande brengt de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie verklaringen in het gedrang. Inzake jullie verblijven buiten Irak leggen jullie dan ook schijnbaar geen waarheidsgetrouwe verklaringen af.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, uw rijbewijs, een huwelijksakte niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Bovenstaande documenten bevestigen uw identiteit, uw afkomst uit Bagdad en het feit dat u in Syrië bent gehuwd, dewelke hier niet ter discussie staan. Alsook de door u neergelegde kopies van identiteitsdocumenten van uw vermoorde broer Haitem, deze van zijn gezinsleden, een kopie van zijn overlijdensakte en een kopie van een aanvraag van uw schoonzus om een nieuw onderzoek te starten naar de dood van Haitem, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw familieband met Haitem en het feit dat hij in 2005 zijn gedood, staat hier immers niet ter discussie.

Evenmin wijzigt het door u neergelegde proces-verbaal waarin uw verklaringen staan aangaande de poging tot ontvoering van uw zontje, iets aan bovenstaande appreciatie. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u of uw gezin thans nog gevisieerd worden in Irak.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Omwille van voorgaande elementen kan u de status van vluchteling noch deze van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart, de geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw zontje, wijzigen niets

aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen uw identiteit en dat van uw zoontje, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Wat betreft het gebeurde in 2005 stellen zij een sterk vermoeden (75% zekerheid) te hebben dat verzoekers broer werd gedood ingevolge de hulp die hij daags tevoren bood aan een buurman, doch dat zij hierover geen zekerheid hebben. Zij zijn niet akkoord met de motivering dat de dood van verzoekers broer niet conventie-gebonden is.

Wat betreft de problemen met het Mehdi-leger in 2007, stelt verzoeker dat hij niet verklaarde hierdoor thans nog in gevaar te zijn. Hij gaf deze problemen op omdat men vroeg naar de redenen van vertrek en het probleem met het Mehdi-leger was voor hem een reden om het land te verlaten.

Aangaande het incident op 5 augustus 2011 betogen verzoekende partijen dat zij wel werden gevisieerd. Onbekenden kwamen binnen om hen te melden dat de Amerikanen het doelwit waren van deze bom doch in feite was deze bedoeld voor verzoeker. Zij leiden dit af uit het gegeven dat het materiaal van de winkel werd beschadigd.

Inzake de poging tot ontvoering van hun zoontje, voeren verzoekende partijen aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel kijkt naar de reden voor deze poging tot ontvoering doch niet naar de gevolgen en het gebrek aan bescherming. Hierin kadert volgens hen net het conventie-gebonden karakter. Verzoeker diende klacht in bij de politie doch deze heeft geen stappen ondernomen of willen ondernemen. Bijgevolg kunnen de feiten niet zonder meer worden ondergebracht in de gemeenrechtelijke sfeer.

Verzoekende partijen houden, onder verwijzing naar hun feitenrelaas, vol dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij aldaar geconfronteerd zullen worden met serieuze problemen. Zij zijn nog *“enkele maanden”* thuis blijven wonen, doch zij kwamen toen bijna niet buiten. Bij familie wonen kan men voor enkele dagen maar niet voor een langere periode.

Betreffende hun verblijf in Turkije, verklaren verzoekende partijen formeel dat zij er ongeveer een tweetal weken bleven en dat verzoekster incorrecte verklaringen aflegde uit schrik. Op basis van deze tegenstrijdigheid kan niet worden getwijfeld aan de oprechtheid van al hun verklaringen. Zij hebben hiervoor een geloofwaardige verklaring gegeven en het gaat niet om een belangrijk element. Over de belangrijke elementen van hun relaas werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld.

Verzoekende partijen menen dat minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Volgens hen zijn 99% van de slachtoffers van bomaanslagen Iraakse burgers. Zij kunnen niet leven in een situatie waarin zij niet zouden weten wanneer zij zouden worden gedood en het staat vast dat de overheid hen niet kan en wil beschermen.

Verzoekende partijen benadrukken voorts dat zij een gemengd koppel zijn en dat het CGVS heeft nagelaten te onderzoeken welke de risico's voor zulk koppel zijn in Bagdad. Het betreft een soenniet die is gehuwd met een sjiiet. Bovendien wordt niet betwijfeld dat verzoeker in het verleden problemen had met het Mehdi-leger. Verzoekende partijen betogen dat zij behoren tot een sociale bevolkingsgroep die gevisieerd wordt. Zij verwijzen in deze naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers* van augustus 2007.

2.1.2. Verzoekende partijen leggen in het kader van onderhavige beroepsprocedure nog een aantal documenten neer ter adstructie van hun asielaanvraag (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 10). Het betreffen enerzijds een aantal documenten inzake het overlijden van verzoekers broer H. (een bewijs van overlijden, een aanstelling van een voogd voor de kinderen van H. en een overlijdensakte)

en anderzijds een aantal documenten met betrekking tot zijn broer A. (een dreigbrief, een overlijdensakte, een nationaliteitsbewijs, een identiteitskaart, een woonstkaart en een rantsoenkaart). Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, preciseren zij dat zij met deze documenten willen aantonen dat zij werden bedreigd en dat verzoekers broer, die naar hun huis zou zijn verhuisd, werd gedood. Verzoeker verklaart dat zijn broer lid zou zijn geweest van een oppositiepartij, dat zij dit voor diens dood niet wisten en dat enkel verzoekers moeder dit wist.

2.2.1. Verweerder wijst er terecht op dat de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch wel op basis van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist en in onderhavige procedure niet nuttig kan worden aangevoerd.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoekende partijen in het geheel niet uitwerken op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen, dewelke overigens op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen, kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dat verzoekende partijen ingevolge de problemen die verzoeker en verzoekster zouden hebben gekend in 2005 en in 2007 op heden enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren kan geenszins worden aangenomen. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissingen verbleven zij nadien immers nog verscheidene jaren, tot in september 2011, in hun land van herkomst, hetgeen er niet op wijst dat zij zich nog persoonlijk geïsoleerd voelden.

Bovendien haalden verzoekende partijen nergens gedurende de asielpprocedure ook maar enig element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij nadien nog problemen ondervonden of momenteel nog problemen zouden ondervinden ingevolge de feiten van 2005 en 2007.

Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij ten gevolge van het incident van 5 augustus 2011, waarbij voor verzoekers winkel een bermbom zou zijn ontploft, een gegronde vrees voor vervolging koesterden of persoonlijk werden geïdiseerd. Geen van beide haalde dit incident immers in de vragenlijst aan als reden waarom zij het land zouden hebben verlaten (administratief dossier, stukken 10a en 10b). Bovendien verklaarden verzoekende partijen bij het CGVS dat de dag na het voormelde incident een aantal onbekenden naar de winkel kwam om hen te zeggen dat de aanslag gericht was tegen de Amerikanen (administratief dossier, stuk 4a, p.11; stuk 4b, p.7). Niets in hun verklaringen bij het CGVS wijst erop dat zij bij dit incident of nadien persoonlijk werden geïdiseerd door de daders. Daarenboven bleven zij na dit incident nog gedurende meer dan een maand op hetzelfde adres in Bagdad wonen en bleef verzoeker gedurende deze periode gewoon verder werken in zijn winkel (administratief dossier, stuk 4a, p.10-11), hetgeen er geenszins op wijst dat verzoekende partijen ingevolge dit incident een gegronde vrees voor vervolging koesterden. De *post factum* bewering dat zij wel degelijk werden geïdiseerd bij voormelde aanslag vindt derhalve in het geheel geen steun in het administratief dossier.

Blijkens de stukken van het dossier verklaarden verzoekende partijen dat het feit dat men zou hebben getracht hun zoon te ontvoeren de eigenlijke reden is waarom zij het land verlieten (administratief dossier, stuk 4a, p.11, 13-14; stuk 10a, vragenlijst, p.3; stuk 10b, vragenlijst, p.3). Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat deze feiten enige *nexus* vertonen met één van de criteria van het Verdrag van Genève of de vervolgingsgronden zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet. Zij maken niet aannemelijk dat de verklaarde pogingen tot ontvoering van hun zoon zouden zijn ingegeven door één van de voormelde vervolgingsgronden en tonen niet aan dat deze het gemeenrecht overstijgen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij niet wist welke personen achter de poging tot ontvoering zaten en stelde, gevraagd naar de reden waarom hij problemen had: *“Voor geld. Het kan voor iets anders, ik denk voor geld. Waarschijnlijk denken ze dat ik eigenaar was van de zaak”* (administratief dossier, stuk 4a, p.12). Ook verzoekster wist niet wie hun zoon wilde ontvoeren en zij stelde, gevraagd of zij enig idee had waarom men hem zou willen ontvoeren: *“Gebeurd voor geld meestal”* (administratief dossier, stuk 4b, p.3).

Verzoekende partijen legden bovendien een aantal incoherente verklaringen af omtrent de precieze omstandigheden en de nasleep van de verklaarde poging tot ontvoering op hun zoon op 31 augustus 2011, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan ondermijnt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat (i) verzoekster en zijn moeder, wanneer hij op 31 augustus 2011 terugkeerde naar huis, reeds kwaad en ongerust buiten op de oprit zouden hebben gestaan; (ii) hij na dit incident onmiddellijk terug zou zijn gaan werken en sedertdien en tot aan zijn vertrek slechts twee of drie dagen niet ging werken, waarbij hij duidelijk aangaf dat deze dagen niet aansloten op het incident doch willekeurige dagen waren (administratief dossier, stuk 4a, p.10-11, 16). Verzoekster verklaarde echter dat (i) zij, wanneer verzoeker thuiskwam na het incident op 31 augustus 2011, zich in hun huis bevond, alsmede dat verzoeker eerst de wagen parkeerde op de oprit, op dat ogenblik nog van niets wist en vervolgens naar binnen kwam waar zij hem het nieuws mededeelde over de poging tot ontvoering; (ii) verzoeker na dit incident gedurende een week niet zou zijn gaan werken en in die week steeds bij hen thuis bleef. Wanneer verzoekster werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar zij zich bevond op het ogenblik dat verzoeker thuiskwam, kon zij hiervoor geen afdoende verklaring geven doch stelde zij slechts het niet te weten en bang te zijn geweest. Gevraagd naar een verklaring voor de tegenstrijdigheid inzake het ogenblik waarop verzoeker terug zou zijn gaan werken, kwam verzoekster niet verder dan te stellen: *“ik weet het niet precies”* (administratief dossier, stuk 4b, p.4, 8). Gelet op de voorgehouden feiten dient echter aangenomen te worden dat deze gebeurtenis in het geheugen gegrift staat zodat hieromtrent consistente verklaringen worden afgelegd.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoekende partijen, indien zij daadwerkelijk vreesden voor een ontvoering van hun zoon, gewoon op hetzelfde adres zouden zijn blijven wonen, noch dat verzoeker daarbij verder zou zijn blijven gaan werken. Verzoekende partijen houden in onderhavig verzoekschrift voor dat zij gedurende deze periode amper zouden zijn buitengekomen, doch deze verklaring kan niet worden gerijmd met hun hoger aangehaalde verklaringen waaruit blijkt dat verzoeker gedurende deze periode wel degelijk bijna dagelijks het huis verliet, en dit om te gaan werken. Zij bieden voorts geen afdoende verklaring voor het feit dat zij, ondanks hun verklaarde vrees voor een ontvoering van hun zoon, gewoon thuis bleven wonen. Gevraagd waarom zij het huis niet verlieten, antwoordde verzoeker bij het CGVS: *“Waar moet ik naartoe”*. Verder gaf verzoeker aan dat zijn familie hun aanwezigheid slechts één tot twee dagen zou kunnen verdragen, gelet op hun beperkte woonruimte, en stelde hij, later

nogmaals gevraagd waarom hij niet bij familie ging wonen, op algemene wijze: “*men kan alleen bij eigen thuis wonen*” (administratief dossier, stuk 4a, p.11-12). Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt echter niet dat zij ook maar zouden hebben getracht zich tijdelijk elders te vestigen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat hun familie hen niet tijdelijk uit de nood zou willen helpen indien zij daadwerkelijk te vrezen hadden voor een ontvoering van hun zoon.

Hoe dan ook laten verzoekende partijen de vaststelling onverlet dat verzoeker na de verklaarde poging tot ontvoering gewoon bleef verder werken in zijn winkel, hetgeen niet aannemelijk is indien hij vreesde dat zijn zoon bij hen thuis zou worden ontvoerd.

Verzoekende partijen verklaarden verder blijkens het niet-betwiste feitenrelaas dat zij naar aanleiding van de poging tot ontvoering op hun zoon klacht zouden hebben ingediend bij de politie en leggen ter staving hiervan een aantal politionele documenten neer (administratief dossier, stuk 13, documenten). Ten aanzien van deze documenten kan vooreerst worden opgemerkt dat het erg bevreemdend is dat deze, ondanks dat zij zouden uitgaan van de politionele en gerechtelijke overheden in Irak, nergens enige officiële opmaak of hoofding bevatten doch allen handgeschreven documenten betreffen. Deze vaststelling doet, mede gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn en dat de handelaren van illegale documenten veelal in het bezit zijn van officiële stempels en zegels (rechtsplegingdossier, stuk 11), afbreuk aan de authenticiteitswaarde van de neergelegde stukken. Voor zover deze stukken als authentiek zouden kunnen worden beschouwd, dient daarenboven te worden vastgesteld dat hieruit blijkt dat de politie, in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5); administratief dossier, stuk 4a, p.11-13; stuk 4b, p.4), wel degelijk de nodige stappen ondernamen om de daders achter de poging tot ontvoering op te sporen (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Verzoekers verklaringen werden immers genoteerd, er werd een onderzoek gestart en de zaak werd overgemaakt aan de onderzoeksrechter, die vervolgens de opdracht gaf om op te treden en de daders op te sporen. Ondanks dat het politieapparaat blijkens het voorgaande in werking trad, normaal functioneerde, verzoekers klacht ter harte nam en bereid bleek de daders op te sporen, zou verzoeker deze klacht niet verder hebben opgevolgd. Hij zou voorafgaand aan hun vertrek niet meer naar het politiekantoor zijn geweest en hen niet meer hebben gecontacteerd teneinde meer te weten te komen (administratief dossier, stuk 4a, p.12). Redelijkerwijze kon nochtans van verzoekende partijen worden verwacht dat zij, die enerzijds zelf klacht indienden, zich anderzijds hieromtrent zouden informeren alvorens de drastische beslissing te nemen hun land te verlaten. Het betreft immers essentiële informatie met het oog op het inschatten van het risico dat zij en hun zoon nog liepen. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partijen, ook nadat zij het land hebben verlaten, niet meer hebben geprobeerd om zich te informeren aangaande het onderzoek van de politie of de stand van zaken (*ibid.*, p.12-13). Dat zij nalieten zich te informeren omtrent een dermate essentieel element van hun relaas en voor de inschatting van het risico in hun hoofde bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, getuigt van een kennelijk gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees.

Bovendien laten verzoekende partijen de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat zij geen elementen aanhaalden waaruit bleek dat zij of hun familieleden, die nog steeds woonachtig waren in Bagdad, sedertdien nog gevisieerd werden, alsmede dat zij geen elementen aanbrachten die erop wezen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad risico zouden lopen met de personen achter de poging tot ontvoering op hun zoon. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en is pertinent en terecht. Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Bagdad opnieuw problemen zouden kennen met de daders achter de mislukte ontvoering van hun zoontje.

Verzoekende partijen legden daarenboven, zo blijkt uit de in de bestreden beslissingen terecht aangehaalde verklaringen, tegenstrijdige verklaringen af omtrent de precieze omstandigheden in het jaar voorafgaand aan hun vertrek uit Irak en meer bepaald inzake hun verblijven buiten Irak. Verzoeker stelde dat zij reeds voor de gebeurtenissen in augustus 2011 een paspoort aanvroegen, dat zij jaarlijks Turkije bezochten en dat zij ongeveer een jaar geleden in Turkije verbleven om er het huwelijk bij te wonen van een vriendin van verzoekster, terwijl verzoekster beweerde dat zij voor hun reis naar België nog nooit in Turkije was geweest en stelde dat zij er geen familie, vrienden of kennissen heeft. Wanneer verzoekster hiermee werd geconfronteerd bij het CGVS gaf zij weinig overtuigend aan dat verzoeker alleen naar Turkije ging en moest zij het antwoord schuldig blijven op de vraag of het klopte dat zij zelf aldus nooit in Turkije was geweest. In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekende partijen dan weer dat zij beide in Turkije bleven en geven zij aan dat verzoekster uit schrik incoherente verklaringen zou hebben afgelegd (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6). Dat verzoekster schrik zou hebben gehad is echter geen plausibele verklaring voor de voormelde tegenstrijdigheden. Redelijkerwijze kon worden verwacht

dat verzoeker en verzoekster coherente en eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de eenvoudige vraag of zij bij hun vlucht al dan niet voor het eerst in Turkije kwamen en of zij hier al dan niet reeds eerder verbleven. Dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de plaatsen buiten Irak waar zij de periode voor hun vertrek uit hun land van herkomst hebben verbleven vormt wel degelijk een ernstige negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

Verzoekende partijen brengen daarenboven geen begin van bewijs bij inzake hun verklaarde uitreis per vliegtuig uit Irak, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor hun algehele geloofwaardigheid.

Gelet op de voorgaande vaststellingen maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij ingevolge de door hen bij het CGVS aangevoerde feiten en problemen bij een terugkeer naar hun land van herkomst enige vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zouden dienen te koesteren.

Daar waar verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift nog aanvoeren dat zij als gemengd koppel behoren tot een sociale bevolkingsgroep en het CGVS verwijten dat dit niet werd onderzocht, dient te worden opgemerkt dat het CGVS de aanvraag beoordeeld en zijn beslissing neemt op basis van de feiten en elementen zoals aangereikt door de asielzoeker. Verzoekende partijen hebben het gegeven dat zij een gemengd koppel zijn nooit eerder expliciet als vervolgingsgrond aangevoerd in hun asielprocedure. De informatie waarop zij zich steunen ter staving van hun beweerde vrees ingevolge deze vervolgingsgrond dateert bovendien reeds van augustus 2007 en moet worden gekaderd in het toenmalige sektarische geweld in Irak (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3). Deze informatie is ondertussen volledig gedateerd, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 14: landeninformatie). Verzoekende partijen verbleven daarenboven na 2007 nog verscheidene jaren en tot aan hun vertrek uit Irak in september 2011 in Bagdad. Zij haalden nergens gedurende hun asielprocedure aan dat zij gedurende deze periode problemen kenden die verband hielden met voormelde vervolgingsgrond. Integendeel stelden zij beiden uitdrukkelijk dat zij, naast de reeds hoger besproken elementen ten grondslag van hun asielrelaas, in hun land van herkomst geen problemen kenden met de autoriteiten, met hun medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 10a, vragenlijst, p.3; stuk 10b, vragenlijst, p.3).

Verzoekende partijen leggen verder in het kader van onderhavige beroepsprocedure een aantal documenten neer omtrent het overlijden van A., één van verzoekers broers (rechtsplegingdossier, stukken 9 en 10). Ter terechtzitting hieromtrent ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, stellen zij dat zij middels deze documenten willen aantonen dat verzoekers broer op 12 maart 2012 werd gedood en dat zij worden bedreigd. Dient echter te worden vastgesteld dat aan het neergelegde bewijs van de dood van verzoekers broer, met name een overlijdensakte, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zo blijkt uit de vertaling van dit stuk dat als medische reden voor diens overlijden "*par un terroriste*" ("*door een terrorist*") wordt opgegeven, hetgeen een erg bevreemdende vermelding is op een overlijdensakte. Deze vaststelling klemmt nog des te meer nu uit de informatie zoals door verweerder neergelegd ter terechtzitting blijkt dat Iraakse overlijdensaktes op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, alsmede dat uit de ervaringen van IOM, die voor een aantal landen authenticaties van documenten uitvoert in Irak, blijkt dat 90% van de voorgelegde overlijdensaktes bleek te zijn vervalst. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, zo enig geloof kan worden gehecht aan de dood van verzoekers broer en gelet op hun verklaringen ter terechtzitting dat deze behoorde tot een oppositiepartij, niet aantonen dat deze dood enig verband vertoont met de door hen in het kader van hun asielprocedure aangevoerde problemen en evenmin aannemelijk maken dat zij ingevolge diens dood of ten aanzien van de ouders enige vrees zouden dienen te koesteren. Zij halen geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij of hun familieleden in Bagdad ingevolge het overlijden van verzoekers broer of diens politieke activiteiten problemen zouden kennen.

Wat betreft de in het kader van onderhavig beroep neergelegde dreigbrief (*ibid.*), dient te worden vastgesteld dat hieruit in het geheel niet kan worden afgeleid dat verzoekende partijen en hun familie zouden worden bedreigd. Dit document wordt slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien betreft het een louter getypt document dat door om het even wie en om het even waar en wanneer kan zijn opgesteld, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan en het hoe dan ook geen bewijswaarde heeft.

De documenten die verzoekende partijen bijbrengen benevens de reeds hoger besproken documenten (administratief dossier, stuk 13: documenten; rechtsplegingdossier, stukken 9 en 10) bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren verder geen elementen aan en brengen geen begin van informatie bij ter weerlegging van de informatie in het administratief dossier omtrent de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst (stuk 14: landeninformatie). Uit deze omstandige en gedetailleerde informatie, waarin de situatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, en uit de informatie zoals bij de nota gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlagen), blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie in de regio van herkomst van verzoekende partijen niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekende partijen betwisten voorts de terechte vaststelling niet dat verzoeksters medische problemen vreemd zijn aan de criteria van asiel en subsidiaire bescherming. Derhalve wordt deze vaststelling door de Raad overgenomen.

2.2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen, zo blijkt uit het voormelde, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.2.10. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS